

WUORIKAUTISET

ISW Special

Kotimaan pitkä 2004

ISW Mons 2004

ISW Tallinn 2004

Wapun ensi tunnelmat!

Pääkirjoitus

Tervehdys kiltalaiset!

Vihdoin ja viimein vuoden 2004 päätoimittajanne on saanut joain aikaiseksi teidänki lukutarpeidenne tyydyttämiseksi. Tokihan juttua olisi ollut kerrottavaksi aiemminkin, mutta laiskuus yhdistyneenä potkun puutteeseen ajoi tilanteeseen jossa uusi lehti ilmestyy vasta tässä vaiheessa.

Mutta kun kerran taittamaan aloin niin pidin huolta että tosiaan on jotain taitettavaa: juttua tulee niin Kotimaan Pitkältä Itä-Suomesta, International Student Weekeilta ulkomailta kuin ihan vaan paikallisten hölmöilyistä kotoa Otaniemestä. Juttulaari on suorastaan ylitsevuotava ja valittelen jo näin etukäteen että luultavasti joudutte tihrustamaan tekstiä joka on valitettavan pienellä fontilla.

Mutta oli asiaakin: Wappu, tuo jokaisen teekkarin ja sellaiseksi haluavan armas juhla on ovella. Niinpä tämän lehden mukana tuleekin lahja joka helpottaa virittäytymään wapun riemujuhlaan ja sen ilosanomaan. Lahja on tietysti vaatimaton, mutta kekseliäs saaja osaa varmasti askarrella siitä jotain mieleistänsä...

Mutta koittakaa nauttia sisällöstä, ei se minullekaan helppoa ollut!

Päätoimittajanne
Jussi

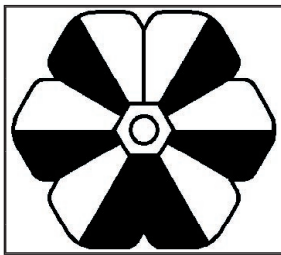
Hehän ovat kuin kaksi marjaa!

Ville Leppänen,
Turun tolppahomo

Jukka Seppänen,
PJK:n lukkari

Vuoren Varmat seka-joukkue jälleen sählyn sarja-voittoon!!!

Vuoren Varmojen sekajoukkue vei jo viidennen kerran putkeen sählyn seka-sarjan voiton. Voitto oli historiallinen, sillä mikään joukkue teekkarisarjoissa ei ole aiemmin voittanut viitenä peräkkäisenä vuonna sarjaansa.

Vauhdikas finaaliottelu Olaroimia vastaan päättyi voittolukemin 10-

7. Olaroimat pääsivät vauhtiin toisessa erässä, mutta onneksi peliaika päättyi vielä kun maalierokin oli melko selvä.

Tyttöjä edelleen kaivattaisiin lisää peleihin –olisi itsekkin mukava toisinaan päästä vaihtoon...

Kiitoksia kaikille pelaajille peliseurasta ja onnittelut meille voittajille! Ensi vuonna sitten taas uudestaan! Eikös...? -Susanna Nordstén

Sisällys

Pääkirjoitus	s.2	<i>Jussi Alantie</i>
Puhiksen puhinat	s.4	<i>Juha Hotti</i>
Fuksivääpelin porinat	s.5	<i>Susanna Nordstén</i>
Vauhtisankarit	s.6	<i>Eemeli Vehmasto</i>
Kotimaan pitkä 2004	s.7	<i>Jani Jansson</i>
ISW Mons 2004	s.13	<i>Ville Leppänen</i>
ISW Tallinn 2004	s.17	<i>Carlo Palermo & Kaisa Kakko</i>
Killassa kuohuu	s.24	<i>Eemeli Vehmasto</i>

Päätoimittaja:

Jussi Alantie

Toimitus:

Katri Karjalainen, Minna Alantie, Lotta Rintala, Jussi Lyytinen

Avustajat:

Eemeli Vehmasto, Jani Jansson, Kaisa Kakko, Carlo Palermo, Ville Leppänen

Valokuvat:

Jussi Haiko, Jesse Ström, ISW Tallinn osanottajat, PJK

Osoite:

Vuorimieskilta ry./Wuorikautiset

PL 6200

02015 Espoo

Painopaikka:

Otamedia, Espoo

Stadi paljasti parhaat puolensa taas tänään. Lauantain baarikeikasta heräiltyäni lämpömittari näytti lähes viittätoista astetta varjossa, sikäli kun se varjossa sattui olemaan, sillä pilviä ei taivaalla näkynyt. Iltapäivän zygälenkki kaivariin näytti taas mitä tulevalta kesältä voi odottaa. Ursula ja Karuselli olivat jo tupaten täynnä, jengi ajeli pilitä puiston ympäri avobemareilla ja jengiä tuntui riittävän: jopa Kaivarin nurtsitkin olivat saaneet ensimmäiset piknik-vieraansa. Kaivohuoneen remppa näytti olevan vielä pahemman kerran vaiheessa, mutta eiköhän Sedu saa potkaistua siihenkin vielä vauhtia, jotta terdelle päästään vappuna. Edellisvappuun verrattuna näyttää hyvältä! Meri ei enää ole jäässä ja sääkin vaikuttaa jo joltain muulta vuodentakaiseen vaakasuoraan kaatosateeseen nähden. This is where... can't wait!

Oma fuksiwappu neljä vuotta sitten jäi pysyvästi mieleen. Wapun alun bileet olivat loistavat, vappulehdet kävivät kaupaksi, sää oli bueno... ja kaiken kruunuksi, pitkän edellisyön jälkeen voitimme lakit vappuaaton aamuna amfilla. Lähtökohdat vappulounaalle ja itse vapun viettoon olivat täydelliset - paljon tsemiä myös nykyisille fukseillemme!

Kilta järjestää jälleen perinteisen vappupäivän silliksen Ullis-vuoren huipulla, tervetuloa sinne. Ennen loppuhuipennusta näemme kuitenkin vielä monta kertaa...

Wappu - Teekkarin parasta aikaa. Enjoy!

Juha

Rakkaat fuksit!

Auringon säteiden paistaessa silmiin on aika kirjoittaa teille viimeisen kerran –seuraavan lehden ilmestyessä olette jo saaneet arvonimen teekkari.

Jottei kuitenkaan vielä mentäisi asioiden edelle, on hyvä pysyä vielä tässä päivässä.

Tämä vuosi on hujahtanut ohi lähes valon nopeudella. Tuntuu, että vasta juuri äsken olin teitä vastassa A-salissa ja nyt jo pitäisi teistä luopua...Päiviä Wappuun on jäljellä enää 4.

Fuksimajurin I ja II päiväkäskey ilmestyivät jo hyvän aikaa sitten, ja toivottavasti kaikki olette nyt niihin hyvin perehtyneet. Kaikki tieto fuksipeijaisiin liittyen löytyy niistä!

Yöjäynä-joukkueeseen halukkaiden määrä yllätti minut positiivisesti tänä vuonna. Ikävintä vain oli, ettei ollut mitenkään mahdollista päästää kaikkia 27 halukasta joukkueeseen.. Onneksi kuitenkin speksi-joukkueen määrää ei ole rajoitettu, joten kaikki vaan mukaan tekemään huikeaa esitystä! Muistattehan myös, että speksi on Vappulounaan ohjelmassa.

Killan puolesta ohjelmaa wappuviikolla riittää myös joka päivälle. Edessä oleva laulukoe saattaa joitain jo pelottaa, mutta ei hätää –vielä on yksi lauluilta jäljellä!

Jokaisen lakkia haluavan vuorifuksin tulee myös osallistua Halunilmaisuun (28.4) ja Päiväjäynään (29.4 aamulla). Nämä eivät siis ole pelkästään viimeisiä fuksipisteen keräämis mahdollisuuksia, vaan aikuisten oikeasti kaikille pakollisia.

Lisäohjeita saatte pian sähköpostitse, killan ilmoitustaulua kannattaa myös pitää silmällä!

Fuksiwapun voi jokainen kokea vain kerran. Tehkää siis omastanne ikimuistoinen!

VAUHTI

SANKARIT KERTOO

Hahaa! Me ollaan Vuorimiehentien uudet supersankarit. Tietämättömät kutsuu meitä Matiksi ja Villeksi (Nimet muutettu) mutta oikeasti olemme Nykänen ja Gonzales. Me olemme Otaniemen pimeiden kujien vaatimattomat mutta voittamattomat suojelusenkelit ja nyt aloitamme julkisen elämän Wuorikautisten sivuilla. Te, tavalliset teekkarit, pääsette lukemaan kuinka meistä, SUPERSANKAREISTA, tuli supersankareita. Aiomme esitellä teille muutamia treenausohjelmiamme, joilla jokaisesta voi tulla kotisolun peloton pyykkivuoroista taistelija.

Kukaan ei tule supersankariksi päivässä, eikä pelkkä supersankariasu teekkarista supersankaria tee vaikka paljon lisävoimia tuokin. Mekin olemme joutuneet treenaamaan intensiivisesti neljä vuotta emmekä osaa vieläkaan lentää, mutta joitakin erikoiskykyjä olemme jo löytäneet itsestämme. Supersankariksi tuleminen vaatii ankaraa harjoittelua, tahdon voimaa ja normaalia elämästä irtautumista.

Lähetä meille postia, jos olet huomannut itsessäsi jotain erikoista (Kiinnostus naisiin/miehiin tai kiveksien laskeutuminen ei riitä). Voimme yhdessä kartoittaa potentiaalisi Otaniemen teräsmieheksi tai kissanaiseksi.

vauhtisankarit@hotmail.com

NYKÄNEN (VILLE)

Olin ennen elämän polulta eksynyt lammas ja kuuluiin tapiolalaiseen räbäjengiin nimeltä Gayish Snowmen (Iloiset Lumimiehet). Kasvatin myös kukkia ja pidin Fiatia hyvänä autonä. Aikani heiluttuani karvaisissa jengivetimissä häviäjäjengin rattopoikana huomasin, että maailma tarvitsee pelastajaa. Lopetin stringien käytön ja ostin itselleni ensimmäiset housut ja t-paidan, ja päätin siis aloittaa uuden elämän. Tekniikka kiinnosti minua ja olinhan jo pro erilaisissa tankotanssitekniikoissa. Pääsin opiskelemaan Suomen teräksen luonnon mekkaan. Vuorimieskillassa tapasin Matin ja pian huomasimme, että meillä on muutakin yhteistä kuin lempiväri.

Nimi: Ville

Supernimi: Nykänen

Ikä: Siis onx sil mitää väliä ku superhirout on kuolemattomii.

Pituus: 186 cm

Paino: 84 kg

Kuka olisit jos et sais valita ittees: Varmaan mä oisin joku sellanen stara, jonka aivokapasiteetti olis ees 1/10-osa mun kapasiteetista. Vastaan Matlock.

Erikoisvoimat: Kykenen heittämään vaatteet pois ja tanssimaan pöydällä jo ennen juhlien alkamista. Olen onnistunut (kuulemma lähtemään rapujuhlista kotiin klo 22.00. Pystyn luomaan kolmemetriset liekit jos sytytys-nestettä on riittävästi.

Lempiväri: Vaaleanpunainen

Motto: Huonommille ei syötetä

GONZALES (MATTI)

Sudet ja karhut olivat todistamassa syntymääni kun avasin silmäni tälle maailmalle itäisessä sisäänpäin kääntyneessä kylässä venäjän rajan tuntumassa. Nuoruusvuodet kuluivat karhujen kanssa painiessa ja saatuani oman hevosen aloin tuomaan etelästä hienostotavaroita kotikylääni. Muovivartiset kirveet ja tekokuitutoppatakit vietiin käsistä ja kasvatin omaisuuteni 500-päiseksi karjalaumaksi. 18-vuotiaana elämässäni ei ollut enää mitään tavoitetta ja sorruin helsinkiläisten siirtomaaherrojen tuomaan tuliliemeen ja sisilialais-tyyliseen pukeutumiseen. Päästyäni opiskelemaan Vuorimieskillan tervehenkinen ilmapiiri repi minut irti alkoholismista ja tulin uskoon sekä aloitin laulajaurani. Fuksivuonna tapasin Villen ja pian huomasimme, että meillä on muutakin yhteistä kuin lempiväri.

Nimi: Matti

Supernimi: Gonzales

Ikä: 15 – 36 vee (riippuu kuka kysyy)

Pituus: 193 cm

Paino: 90 kg

Kuka olisit jos et sais valita ittees: en mie oikein tiää. Varmaan joku, joka olis melkein yhtä komea kuin mie. Vastaan MacGyver.

Erikoisvoimat: Pystyn syömään kolme pizzaa alle kymmenessä minuutissa, nollaamaan muistin kolmella oluella sekä tekemään kolme kuperkeikkaa peräkkäin loukkaantumatta.

Lempiväri: Vaaleanpunainen

Motto: Kärmostä putkeen.

Odotin Kotimaanpitkää kauhusta kankeana. Perskarvani nousivat pystyyn ja ihoni veti kananlihalle, kun muistelin viime vuotista pitkää. Maksani kiljui peloissaan kuin sika, joka tietää pian joutuvansa teurastettavaksi. Edessä tulisi olemaan tänäkin vuonna matka pissa- ja kakkahuumorin alkulähteille, josta palautuminen kestäisi viikkoja.

Kaiken tämän kuitenkin kesti, olihan se piruvie pakko mennä katsomaan mitä excursiomestarimme Jesse oli saanut aikaiseksi.

Tänä vuonna pitkä starttasi epävirallisesti lauantaina, jolloin Delftin jättiläiset saapuivat pelikentälle. Ennenkuin sitä taas huomasikaan, oli koko kööri kaljat kädessä röhnöttämässä kiltiksen sohvalla. Illalla, kun lähdettiin hakemaan puolalaisia, oltiin jo aika hyvässä nousussa, kaikki muut paitsi kärsivä Matti-rukka, joka joutui ajamaan. Kun auto saapui takaisin Otaniemeen ja ulkkareiden kamat oli rempastu pelitilaan, taisi mennä arviolta viisi minuuttia ja kuului kaamiva *POFF*-ääni ja taas oli pullot auki ja Mattikin tällä kertaa jo kieli pitkällä pullon varressa. Iltaa jatkettiin hyvin perinteisellä mallilla, syötiin pitsaa, juotiin olutta ja tutustuttiin uusiin ihmisiin ja vieraisiin kulttuureihin.

Sunnuntaiaamuna vieraiden kulttuurien humalluttamana pikku darrassa olikin sitten mukava lähteä Hullu-Jussin mukana lentokentälle pikku ajelulle Belgialaisia vastaan. Kun kone myöhästyi ja myöhästyi, kiskaistiin Carrolsista vähän mättöä, joka tietenkin sotki vatsani aivan totaalisesti. Onneksi kerkesin juoksemaan kylmähiki otsallani sulkijalihakset piukassa lentokentän vessaan pudottamaan krapulatuotokseni pönttöön ja selviytymään toiletista ulos hymyilemään kohteliaasti pian saapuville vieraillemme. Sunnuntaipäivä menikin

aika mukavasti autossa istuen, kun vieraita saapui tiukalla aikataululla. Viimeisimmät alienit saapuivat vasta puolenyön aikaan, johon asti Jussi joutui vuorostaan olemaan selvinpäin ratin varressa.

Sunnuntain virallinen ohjelma, eli Tooga, alkoi Rantsussa kuuden aikaan. Aluksi hieman jäykisteltiin, kunnes ihmiset alkoivat tutustua toisiinsa rohkeammin ja rohkeammin; liekö alkoholilla ollut jotain osuutta asiaan. Pian menttiin saunaan, joka oli useimmille äidin pikku ulkomaalaisille täysin uusi asia. Ihmiset pelkäsivätkin kuolevansa alkuun, mutta ei mennyt kuin tovi ja suurin osa näistä olikin jo kossusnapsin rohkaisemina avannossa uittamassa häpykarvojaan. Belgialaiset esittelivät innostuneelle yleisölle loistokkaan noppapelin, Pigeonin, joka tulisi muuttamaan monien elämää tämän reissun aikana. Sunnuntain tappioihin laskettiin yksi puolalainen, joka saatettiin nukkumaan hyvissä ajoin ennen hymniä. Muilla ilta jatkui aamuun, kunnes isäntämme koki velvollisuudekseen tuudittaa ulkomaalaiset untenmaille hellässä syleilyssään.

Maanantaina oli edessä viikon ensimmäinen excursio, Sinebrychoffin panimo. Liikkeelle lähdettiin puolenpäivän aikoihin ja perille päästiin hyvissä ajoin sen suuremmitta kummelluksitta. Tänä vuonna Koff oli todella panostanut vierailuumme. Heti ensimmäiseksi saatiin tuopit käteen ja alettiin seuraamaan videospektaakkelia.

Yrittivät ne vielä opettaa isäänsä naimaan kertomalla kuinka heidän tuotteitaan käytetään. Tämän jälkeen lähdettiin pikaisesti kiertämään tuotantolinjat, joissa ei tänäkään vuonna ollut juuri hirveästi näkemistä; tuntui että kaikki linjat seisoivat, eikä missään tapahtunut mitään. Juuri kun ihmiset olivat vaipumassa uneen, suunnattiin koko konkkaronkka kohti baaria. Riemusta kiljuen ihmiset säntäilivät kohti yksinäistä baaripirkkoa, joka joutui hetken jakelemaan juomia neljän käden tehokkuudella. Sitten syötiin hieman, tarjolla oli jonkinlainen kinkkupatonki, joka ei kyllä minulle ainakaan uponnut. Keskityinkin sitten hankkimaan vitamiiniini monen muun tavoin pelkästä oluesta ja tupakasta.

Belgialaiset karkottivat ihmisiä pöydästään pelaamalla tuota ratkiriemukasta noppapeliään, jossa kaikki juovat ja voivat pahoin ja ennenkuin huomasimmekaan, oli aika lopettaa Drink-it-down-to-the-bottomin laulaminen ja vaihtaa laulu kiitoslauluun ja suunnata kohti Otaniemeä.

Otaniemessä odotti uudet haasteet Innopolissa, josta olimme varanneet Klubisaunan. Siellä tehtiin lisää ruokaa, juovuttiin, saunottiin ja taas kerran pelattiin tuota belgialaisten lahjaa euroopalle. Tämän illan saldoksi tuli yksi fuksiväapeli, joka lopulta kannettiin kiroilun saattelemana Innopolista pihalle puolenyön tienoilla. Miten muilla ilta meni, sen kertovat urbaanit legendat ja selväpäiset profeetat, enkä lähde sitä tässä arvailemaan.

Tiistaiaamuna oli edessä liiankin aikanen

herätys. Yllätyksekseni ensimmäisinä paikalla olimme minä ja Leppäsen Ville. Aamulla oli kiire, koska piti vielä roudata patjat pois pelitilasta ja siivota paikka ja lastata matkalla tarvittavat tavarat dösään. Kaaokseksi aamu muuttui noin puolen tunnin jälkeen ihmisten herättämisestä. Kaikilla oli jotain hukassa tai he halusivat mennä suihkuun tai muuten vain eivät ymmärtäneet mitään. Kaaoksen selvittäminen minun ja Tolppiksen osalta alkoi tapauksella "kadonneet siniset puukengät kokoa 49". Paikallistimme kengät Vaajamon Matin kotoa, kun olimme herättelemässä häntä. Toinen kiperä tapaus oli "pinkit hukassa", jossa saimme tehtäväksi etsiä pinkit haalarit, jotka meidän tulisi ottaa mukaan ja vielä löytää mies niiden sisälle. Nopeiden johtopäätöksien saattelemana olimme päätoimittajamme ovella hakkaamassa ovikelloa, joka kuulemma herättäisi kuolleetkin. Ovikello toimi kyllä, mutta valitettavasti olimme aluksi hieman väärässä asunnossa. Korjattuamme koordinaattejamme, saimme Alantien hereille ja hoputettua hänet bussiin. Jussille krediitit siitä, että lähtö kesti noin kolme minuuttia.

Seuraavaksi oli vuorossa ulkkarilauman paimentaminen patjankantotalkoisiin. Tämäkään ei sujunut ihan niinkuin piti, ja vastuuhenkilön vaihdoksen jälkeen saimme ihmisiin jotain liikettä. Kun patjat oli kannettu, hyppäsimme bussiin, haimme kiltahuoneelta loput tavarat ja suuntasimme kohti Tamperetta, jossa meitä odotti Tamrock.

Kaikkien hämmästykseksi kerkesimme jopa pitämään tauon matkalla. Tällä tauolla havaitsimme, että Masalta puuttui kengät ja

jäljellä olivat vain hiihtomonot, joihin ei ollut edes suksia, saatikka sauvoja ja nauhatkin olivat hukassa. Hiihtohaalari onneksi löytyi ja Matti pystyi esiintymään katu-uskottavasti hiihtäjänä. Toisen Matin kengän muistin heittäneeni linja-auton tavaratilaan, mutta toinen oli jäänyt 3A:n eteen, josta se onneksi löytyi reissusta palattuamme... Mutta jatkaakseni tarinaa:

Saavuimme ajoissa Tamrockille, jossa odotti lounas ja pilsneriä. Ruoka oli hyvää ja saimme vielä kupposet kaffetta, jotta jaksaisimme presentaatiot. Presentaatiot olivat ennennäkemättömän hauskat isäntien näyttäessä kaikenlaisia härövideoita ja soittaessa räävittämiä wav-pätkiä. Kierroksen aikana tutustuimme Tamrockin tuotantoon, varastoon ja tiloihin. Lisäksi bonuksena pääsimme käymään Automine:ssä, jossa meille demottiin tulevaisuuden kaivosta ilman kuskeja joka koneelle yhden ihmisen pystyessä ohjaamaan kolmea laitetta turvallisesti kauko-ohjauksella ohjaamosta. Meidän ryhmän vierailun aikana henkilökunnalla oli suuria vaikeuksia saada vehje liikkeelle, mutta lopulta siinäkin onnistuttiin. Kierros oli kaikenkaikkiaan ihan viihdyttävä ja aika meni nopeasti.

Kierroksen jälkeen siirryimme odotetusti takaisin luokkaan kuuntelemaan turinoita vielä hetkeksi, jonka jälkeen pääsimme tutustumaan edustussaunaan ja siellä meitä odottaviin antimisiin. Ruokaa ja juomaa oli riittävästi ja illan myötä kaikki alkoivatkin jälleen humaltumaan. Kiitosten ja lahjojenjakoseremonian myötä poistuimme ja jatkoimme taivaltamme kohti Hervantaa, jossa meidän oli tarkoitus yöpyä. Kun kamat oli purettu asuntoomme, lähtivät porukat viimevuotiseen tapaan mikkiläisten kiltikselle viettämään iltaa. Minä ja Hullu-Jussi suunnattiin kohti Tampereen yöelämää ja tanssijalan vipattaessa päädyimme ainoaan paikkaan, joka oli enää auki ja josta sai ostettua tupakkaa. Tämä paikka oli Kultainen Apina, jossa paikalliset alkoholikulttuurin suurasiantuntijat lauloivat karaokea

riitasoinnuin. Muistelen edelleen tuota paikkaa haikeudella... Muutaman tuopin ja napanderin jälkeen lähdimme tupakka-askit taskuissamme kohti kiltahuonetta, jossa muut jo odottelivat. Yllätykseksemme paikalle olivat saapuneet myös Natu, Leevi ja Minna. Lähestyessämme kiltahuonetta ensimmäisenä käytävään raikui taas tuo drink-it-down-to-the-bottom-laulu ja astuessamme sisään arveluksemme osoittautuivat oikeiksi: belgialaiset tiputtelivat paikallista väkeä noppiensa johdolla. Tämän illan casualteihin taisi kuulua ainakin Natu ja pari paikallista. Miljoonien tuhoutuneiden kaljapullojen ja tallottujen kumipitsojen jälkeen meidät viskattiin pihalle kiltahuoneelta. Pienen edustusryhmän kanssa jatkoimme kuitenkin illanviettoa majapaikassamme kuiskien ja laulaen ennätysheilaa. Taisi siinä belgialaisen terska tutustua erään opiskelijatoverimme korvaankin. Kun olimme jo tipahtamassa, havaitsimme että joku piruvie koputtelee ovea. Kun menimme avaamaan, oven takana oli eräs mikkiläisten fuksi ja meidän puolalainen mäkihyppääjäfanimme. Kyseinen fuksi oli tavoittanut Pietrin harhailemasta kaukana kotoa. Puolalaisen onneksi sankarifuksimme oli kaiken lisäksi puolalaissyntyinen ja osasi puolaa sekä vielä bonuksena tiesi missä majailimme, ja näin ollen sai saatettua kadonneen lampaan takaisin leijonan pesään. Olimme hiukan häkellyksissä tilanteesta, mutta nopeasti nollasimme tilanteen ja totesimme: "Do you want a beer?". Illanviettomme jatkui aamuun ja nukahdin noin 15 minuuttia ennen herätystä.

Aamulla sitten olikin ilossa pidättelemistä, kun Matti paukutti korvan juuressa paistinpannua jollain hemmetin vasaralla tekopirteänä. Kuitenkin pääsin ylös ja lopulta muutkin heräsivät. Rupesimme hetimiten siivoamaan paikkaa ja pakkaamaan kamoja, sillä aikaa bussille siirtymiseen ei ollut paljoa. Olimme kuitenkin hyvissä ajoin bussilla ja matkamme alkoi melkein ajallaan. Bussimatka meni bongaillessa mammutteja. Matti kertoi meille mammuttien elintavoista ja kuinka hänen kylässään ihmiset elävät mammuttien metsästämisellä. Uutta tietoa minulle oli se, että mammutit ovat perin pahoja eläimiä, jotka syövät kaikki puut Matin kylän liepeiltä. Kun mammutteja ei alkanut näkymään, sulkeutuivat silmäni kuin vahingossa ja aloin vetämään tirsaa. Myös muu bussikansa tipahteli pikkuhiljaa kuin kapiset räkättirastaat lyijysateessa. Loppujen lopuksi pitkä matkamme oli saatettu päätökseen ja edessämme avautui Imatra Steelin tehdasalue. Paikanpäällä meitä odotti ensin lounas, joka tuli tarpeeseen. Kun lounas oli saatu lopeteltua, siirryimme luentosaliin, jossa alkoi riipaisevan tarkka esitys teräksen valmistuksesta, käytöstä ja tietenkin eri M-terästen tarkoista eroista. Esityksen tarkkuus ajoi ainakin valvojamme hakkaamaan pasianssia takarivissä, taisi siellä puheenjohtajallakin N-Gage piipittää. Esityksen jälkeen siirryimme tehdaskierrokselle, joka oli kaiken kaikkiaan mielenkiintoinen läpikulku teräksen valmistusprosessissa. Kierros oli ohi ripeästi ja raitis ilma auttoi useimmat ihmiset takaisin jaloilleen, joten olimmekin jo valmiita uuteen nousuun, joka meitä vääjäämättä jo odotti. Siirryttyämme ruokalaan ei mennyt montaa silmänräpäystä, kun kaikki olivat jo kaljapullon syrjässä kiinni. Hymy alkoi pikkuhiljaa palaamaan pitkäläisten kalpeille kasvoille, joihin punaväri jo muodosti laikkujaan. Aluksi tunnelma oli kuin hautajaisissa, mutta muutamien juomien jälkeen alkoi porukka rockaamaan. Ennenkuin huomasimmekaan, oli laulettava kiitoslaulut ja poistuttava. Saimme kuitenkin riittävästi matkaevästä mukaamme, jotta suu ei kerkeäsi kuivumaan matkalla majoituspaikkaamme, joka oli

tänäänlappeenRannassa. Pääkallonpaikalle päästyämme totesimme astelevamme erittäin mukavan näköiseen tilaan, jossa oli jopa oma saunakin, joka sitten myöhemmin koitui erään excursiomme järjestäjähimisen onneksi. Ilta jatkui erittäin mallikkaasti kyseisessä tilassa ja pikkuhiljaa ihmiset alkoivat olemaan saunomiskunnossa. Homma lähti totaalisesti räpylästä, kun Delftiläiset avasivat Genever-lekan. Professorimmekin intoutui maistijaisiin, jonka jälkeen puhuminen alkoi tuottamaan vaikeuksia itsekullekin. Kiivaan juopottelun jälkeen päädyimme läiskimään toisiamme vatsaan läpsyturnajaisissa. Ulkomaalaisille peli oli uusi, mutta moni omaksui sen hankalat säännöt erittäin nopeasti: ensin minä läpsäsen, sitten sinä, ja alusta. Filjoonien kämmenenkuvien kanssa minä ja vatsani lopulta sammahdimme.

Seuraavana aamuna excursiomestarimme, jolla oli takanaan erittäin rankka ilta, johdatteli meidät nukkumaan pommiin. Siivosimme paikan kuitenkin ennätysnopeasti ja myöhästyimme aikataulusta vain vähäisen. Edessämme oli taas matka, joka tulisi olemaan pisin tähän astisista, sillä suuntanamme oli Outokumpu jossain kartan ulottumattomissa. Tälläkin matkalla bongasimme innoissamme merkkejä mammuteista, mutta ainut havainto lajista oli pellolle jääneet valkoiset pyörylät, jotka Matti tunnisti mammuttien muniksi. Meillä ei kuitenkaan valitettavasti ollut aikaa jäädä seuraamaan mammuttilasten kuoriutumisorgioita, vaan meidän oli kerettävä Outokumpuun ajallaan. Jostakin erittäin kaukaa bussikuskimme lopulta löysi

tuon tarujen maan, johon saavuimme ilmeisesti taas ihan ajallaan. Paikallinen sää oli heleä, pakkasta oli vain semmoiset 25-astetta. Vierailun kaava oli perinteinen: lounas, presentaatio, kierros ja illanvietto. Tällä kertaa kierrokseen kuului tehdaskierroksen jälkeen myös käynti Outokummun kaivosmuseossa, mikä oli erittäin mieleistä. Hauskinta kaivosmuseossa oli hienot keltaiset vanhat JOFA:n kypärät ja huoneenkokoinen tietokone. Kivimiehillä reisi kostui varmasti monesta muustakin asiasta. Museosta ulos lennettyämme suuntasimme illanviettoon. Tapahtumapaikkana oli erittäin hieno kartano, johon kuului vielä pihamökki, jossa oli sauna. Huomasimme piakkoin, että sauna oli liian pieni meille kaikille ja lopulta Kari otti omaksi tehtäväkseen karsia jyvistä akanat. Letkun kanssa suoraan kiukaaseen ruikituaan tulivat ihmiset naamat ja selät punaisina pois saunasta täysin vakuuttuneina siitä, että valvojamme on mielipuoli. Tämä tempaus tappoi lopulta kiukaan, johon saunomisemme päättyi. Saunan jälkeen siirryimme takaisin kartanoon, jossa meitä odotti seisova pöytä. Ennen ruokailua isäntämme kuitenkin halusi kohottaa Dry martini-maljansa ja julistaa illan alkaneeksi. Hetken aikaa nautittuamme pöydän antimista ja viinistä, alkoi kiivas laulelu ja erittäin Vuorimieshenkinen illanvietto. Ilta kuitenkin loppui taas lyhyeen, ja konjakkien jälkeen meidän oli laulettava ja poistuttava kohti Joensuun juna-asemaa, josta starttasi kaikkien odottama matka yöjunalla Helsinkiin.

Junaan kerkesimme ajoissa ja koska Joensuu oli päättäri, ei meidän tarvinut edes hypätä liikkuvaan junaan, mikä teki junaan

nousemisen huomattavasti mukavammaksi. Junassa meitä odotti oma vaunu, sen käytävä, musiikki ja sikajuoma. Näillä eväillä pääsimme erittäin pitkälle. Vaunumme oli kuin synnin kehto, jossa tapahtui vaikka mitä: vaunun terrorisointia, paniikinomaista sekoilua, alastulkemista yms. Humalan ottaessa meistä vallan, oli aika siirtää raitimme junan vessaan, jossa pidettäisiin tänäkin vuonna kokous. Kauhuksemme huomasimme ettemme saa vessan ikkunaa auki. Kossupullojen tyhjentyessä ja skumpapullojen kaatuessa aloimme pikkuhiljaa tukehtumaan tuohon erittäin hyvin toimivaan pikkukoppiin. Juuri kun olimme antamassa periksi, elämän vilahtaessa silmiemme ohitse, ja hyvästit jätettyämme sai Juha oven auki ja huokaisimme helpotuksesta hapen tulviessa keuhkoihimme. Kauheasta järkytyksestä johtuen, oli meidän ruvettava juomaan lisää alkoholia tukahduttaaksemme tuon pelon ja tuskan, joka tuosta tilanteesta jäisi pysyvästi mieliimme. Vaunustamme huokuva synti sai päätoimittajamme suorittamaan puhdis-tautumisrituaalin, eli kulkemaan munasillaan ympäri vaunua. Kännihulluuden iskettyä Jussi yritti vielä pirusoikoon mennä muihinkin vaunuihin julistamaan puhdistautumisen ilosanomaa ja siinä ohessa polttamaan vaikka tupakin. Juuri viime tipalla joku sai hänet vakuuttuneeksi siitä, että hän on alasti ja se ei ole suotavaa muissa vaunuissa. Tällä hetkellä muut olivat olleet pelaamassa kirottua juo-sinä-niin-minä-heitän noppapeliä ja humala haisi varmasti jo veturiin asti. Humalahakuinen juominen johti lopulta sammumiseeni kaljakeissien ja sikistonkan lähettyville.

Aamulla kukonlaulun aikaan saavuimme Rautatientorille, jossa roudasimme kamat vaunustamme hemmettiin ja siirryimme odottamaan bussia. Bussimatkan jälkeen kotoisassa Otaniemessä huomasimme, että Tamrockilta oli lähetetty erittäin edustavia "Axera - Access to success"-lippalakkeja, joita kiskoimme päihimme ylpeinä. Nuo lippikset päässä astelimme ylväästi Rantsuun, jossa odotti apuisäntien ja -emäntien tekemä aamupala. Pienoisten kännisekoilujen jälkeen painuin kotiin vetämään lasin maitoa ja valmistautumaan illan koitokseen, GMB:hen. Nukkuessani belgialaiset olivat juuri tehneet elämänsä saavutuksen, eli tipauttaneet "kolme pulloa kossua ja vaatteet päällä suihkuun"-Leppäsen. Matti oli samaisissa riennoissa hukannut tavaransa pitkin maita ja mäntyjä. Herättyäni kiskaisin puvun niskaan ja lähdin marssimaan kohti Rantsua. Heikkoon olooni otin yhden oluen, jotta selviäisin kunnialla napanderimaratoonin. Juuri ennen suunniteltua aloitusajankohtaa huomasimme yhden poissa pöydästämmme. Sydämissämme syvä hätä, aloimme etsiskellä tätä. Löytyi Matti kodistaan, sekavana suorastaan. Vaatteet hälle puimme ja Rantsulle sen toimme. Mutta saatuaan spritiä, virkistyi hän siitä! Lasin kohottelu jäi kyllä väliin ja lopulta Matti tipahti taas. Noh, tuona iltana oksentaa taisi ainoastaan emäntämme. Loppuilta meni tänäkin vuonna

jossain muistipojujen ulkopuolella. Lauantaina jäljellä olivat enää delftiläiset, virolaiset ja Itävaltalaiset, joiden kanssa teimme kierroksen Helsingissä näyttäen kulttuurinähtävyyksiä ja käyden tornissa

kaljalla. Virolaisten poistuttua laivaan siirryimme SMT:lle tekemään ruokaa ja viettämään rauhallista iltaa. Lauantai meni täysin toipuessa perjantaista.

Kuten aina, pitkän jälkeen jää haikea fiilis, kun ihmiset, joihin olet juuri kerennyt tutustumaan, poistuvat ja jättävät jälkeensä vain särkyneitä lasipulloja ja tyhjiä tölkkejä. Tänä vuonna kaikesta selvittiin kunnialla ja mukavaa oli. Kiitoksia excursiomestarillemme Jesselle loistavasta reissusta, ja kiitokset kaikille paikalla olijoille, jotka teitte matkastamme ikimuistoisen!

Ps. Ensi vuonna, älkää ottako kiltiksen avaimia mukaanne matkalle, ettehän?

- Jani Jansson

Lisää Kuvia ja tunnelmia Vuorimieskillan Kotimaan Pitkältä Excursiolta osoitteesta: <http://juspe.tky.hut.fi/isw04/pics.html>

ISW Mons 2004 eli kuinka Belgia valloitetaan

Oli jälleen se lauantai, kun lentokone lähti Helsinki-Vantaan lentokentältä kohti Brysseliä, mukanaan V.Leppänen. Edessä oli siis ISW Mons 2004, ja allekirjoittaneen kolmas matka kyseiselle viikolle. Ja ilmeisesti viimeinen, siksi paha oli olotila tapahtuman jälkeen.

Lento Belgiaan sujui tavanomaisesti, lentoemot olivat lyhyissä hamosissaan yhtä kiinnostavia kuin homeinen ruispala muovipussissa. Ilmeisesti Euroopan lennoille ei SAS viitsi panostaa tarjoilun tasoon, niinpä pelastus löytyi vanhasta kunnon GT:stä. Tähän valintaan ajoi osaltaan entisen Fuksiväpelin edellisenä iltana järjestämät tuparit, joista ei ehditty kotiutua ennen koneen nousukiitoa. Matka sujui siis varsin kosteissa merkeissä, kuten saapuminen Zaventemiin, loskaa oli maassa enemmän kuin Helsingin kaduilla sunnuntaisin, mutta se ei enää siinä vaiheessa haitannut. Kaupasta vain pari kaljaa, ja junaan. Ihme kyllä, edes turvatarkastuksessa ei joutunut anaali-tutkintaan...

Monsissa jo odottelikin liian innokas belgialaisedustus. Kansainvälisten asioiden sihteeri saapui asemalle kuin Naton ohjus maaliin, muutaman harhalaukauksen saattelemana. Siitä se sitten alkoi IS Mons. Paikalle oli saapunut viehättäviä naisia Puolasta, jotka keulivat istuneensa 27 tuntia bussissa ennen perille pääsyään, siihen oli sitten hyvä nokittaa suomalaisittain; olinhan juonut sen 27 tuntia ja vähän enemmänkin miestä väkevämpää ennen perille tuloa. No siihen ne nokittelut sitten jäivät ja keskityttiin olennaiseen; Stella Artouis'n maltaan maukkaaseen aromiin. Juomapeliä merkeissä, kuinkas muuten. Kyyhkyset ja kolikot tulivat tutuiksi ja mallasjuoma virtasi kurkusta alas ja hieman paidallekin, mutta se ei menoa haitannut. Ilmeisesti raja oli kuitenkin tullut vastaan, sillä heräsin sunnuntai-aamuna huoneestani, johon en muistaakseni ollut majoittunut missään vaiheessa. No,

parempi sekin, kuin paikallisen kaverin, joka heti ensimmäisenä iltana kasteli sänkynsä, ja kyseessä ei ollut mikään suihkutrikki,

hajusta päätellen.

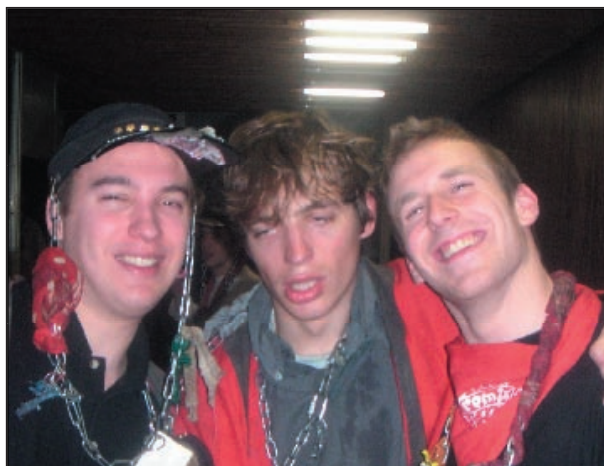
Sunnuntaina oli virallinen ensimmäinen päivä. Tapasin uudelleen kaikki ne jotka olivat tulleet jälkeeni lauantaina. Hyvä niin, sillä ainoastaan puolalaiset olivat jääneet mieleen, liekö syynä sitten sukupuoli, tiedä häntä. Onneksi tapaamiset sujuivat melko rennosti Stellan makuisesti. Viimeisten saapujien joukossa oli myös toinen edustaja Suomesta, Ville hänkin, mutta Keikkala. Näin oli koko jengi koossa, ja formaalin avajaistilaisuuden aika. Kuten aina ennenkin, tapaamisen "akateemisten auktoriteettien" kanssa tulisi olla hyvin jäykkä tilaisuus. Kumba homma vaan, että kuuden tunnin oluen juonnin jälkeen alkaa yhden jos toisenkin kanki siellä ahterissa olla enemmän tai vähemmän juoksevaa. Niinpä tilaisuus ristäytyi käsistä heti ensi minuuteilla. Jotkut taiteilivat sitsikorvia päähänsä, ja jotkut lauloivat. Olipa joukossa muutama, jotka tekivät molempia, sekä englantilaisia herrasmiehiä,

jotka halusivat näyttää, että munat ne on närhelläkin... Aterian, siis makkaraperunoiden jälkeen, oli vuorossa normaalia kaljan kiskontaa Bar Polytechissä, onneksi älysimme vaihtaa päällemme kunnon edustusasun, eli haalarit. Meno äityi taas niin railakkaaksi, että molemmat Villet heräsivät omista vuoteistaan maanantai-aamuna, ilman suuria ajatuksia edellisen illan menosta.

Maanantai ja ensimmäinen excupäivä oli järkyttävä kokemus. Aamun herätys meni hieman pitkäksi ja näin ollen aamupala sivu suun. Olisi voinut harmittaa, mutta kun tiesi mitä menetti (kahvi ja croissant) ei ollut suurta ongelmaa. Bussimatka paikalliselle kuumavalssaamolle oli maailman pisin. Pirteänä kahdeksan tunnin yönensä jälkeen kaljaa juovat belgit saattoivat järkyttää kokemattomimpia, mutta konkarit kestivät sen kuin miehet. Vasta tehtaalla selvisi homman todellinen laita. Kaksi punaviittaista herraa passitettiin takaisin bussiin, Gilles ja Iso-Ville, molemmat liian kännissä ja toinen vielä esitteli elintään kalvoshown aikana. Vähemmästäkin voisi ottaa nokkiinsa. Onneksi pienempi Villeistä edusti ja muisti tarkistaa edellisen illan ruokien tilan ihan visuaalisesti, puhaltamalla tehtaan lavuaariin.

Seuraavana excuna olikin kalkkikaivos, joka tuotti, yllätys yllätys, raaka-ainetta sementtitehtaalle. Isäntänä toimi vanha tuttu, kunnon känniääliö Bertrand, joka pakotti koko porukan juomaan yhden down-to-the-bottom'in heti aluksi. No siitähän se sitten taas lähti. Ilta sujui paikallisen opiskelijabändin soittoa kuunnellessa. Puolet ajasta joutui olemaan munasillaan, mutta sehän ei ole ongelma, toinen puolikas

menikin sitten Stella aromiin tutustuesssa. Jälleen kerran ilta päättyi seuraavana aamuna tapahtuneeseen herätykseen, joka, jos mahdollista, maistui vieläkin pahemmalta.

Mutta tiistai oli toivoa täynnä. Kun paikallinen rautatehdas vanhoine laitteineen oli tarkastettu, turvamääräyksiä uhmaten oli edessä varsin antoisa kierros panimolla, Hoegaardenilla. Ja senhän voi arvata mitä siitä seuraa. Vehnäolut virtasi ja koko sakki humaltui siinä määrin, että englantilaiset ei enää pysyneet housuissaan. Toisaalta, eivät ne kyllä niissä pysyneet muutenkaan. Mallasjuoma aiheutti myös sen, että esim Iso-Ville sai tuta belgialaisen koston nukahtaneelle, eli elintä korvaan tempun. Olisipa se ollut edes naisen... Hyvän nousun saatuaamme, varastimme tuopit ja palasimme bussiin jatkamaan humalaa Stellalla. Edessä oli lyhyehkö paluumatka Monsiin ja valmistautuminen Belgian Beer Partyyn, jonka aikana hiivamyrsky tulisi koittelemaan sankareiden sisintä.

Lyhyen päivällisen jälkeen se alkoi. Armotonta laulamista ja olutta. Tuopeittain olutta mahassa, paidalla ja lattialla. Sekoitettuna erilaisiin ruumiineritteisiin. Lähinnä niihin suusta ja kainaloista tuleviin. Mutta hauskaa oli. Ja ainakaan laskuhumalasta ei ollut pelkoa. Kymmenen maistiaisen jälkeen alkoi jo suurin osa paikallisista olla väsyneinä ympäri rakennusta, mutta sitkeä ulkomaalaisjoukko vain jatkoi, kunnes viimeisinkin olut oli juotu. Sitten olikin taas aika sammuttaa valot ja valmistautua seuraavaan päivään.

Aamu alkoi suorastaan rikollisen aikaisin. Edessä oli pitkä matka Jazzin vieraaksi, sementtitehtaalle. Kahden tunnin bussimatka koetteli kaikkien kestävyyttä, kun bussikuski oli ilmeisesti hukannut järkensä jo vuosia sitten, ja vaikutti siksi aivan hamsterilta, hän näet pyöri ympyrää kuin hamsteri juoksupyörässä, eteenpäin ei päästy millään. Eksyminen oli niin totaalista, että oikea suunta ei löytynyt edes excun jälkeen, vaan vanhaa hiilikaivosta etsittiin tunnin ajan. Sinänsä hyvä, että siinä välissä ehti hieman korjailla eilisiltää. Hiilikaivoksessa vanha duunari kertoi kaivoksen arjesta kuusikymmentä luvulla. Oli todella mielenkiintoista, varsinkin kun äijä puhui kahdeksaa kieltä. Ei tosin Suomea, mihin saattoi vaikuttaa se, että Suomessa ei ole ollut hiilikaivoksia. Matkalla takaisin Monsiin jatkui jälleen armoton oluenjuonti ja englantilaisten leikit elimellään. Ette voi uskoa, mitä kaikkea mies voi laittaa nahan alle.

Keskiviikkoilta on perinteisesti pyhitetty Belgiassa urheilulle, tällä kertaa lajiksi oli valittu paintball. Kuusihenkinen joukkuein taisteltiin kaupunkiolosuhteissa. Yllättävää kyllä parhaimmaksi taistelijaksi yltyi hentoinen puolalaistyttö, joka silmät kiiluen ampui kaikkea mikä liikkui. Tosin miesjoukon humalatilalla saattoi olla vaikutusta osumatarkkuuteen. Sääli kyllä ilta loppui

lyhyeen, sillä baarilla ei ollut aukiololupaa, ja radion väkikin oli liian väsynyttä pitääkseen suurempia jatkoja, näin ollen paikallisella snägarillä käynnin jälkeen menimme nukkumaan.

Torstai ja pirteänä ylös. Edessä tutustuminen Euroopan pääkaupunkiin ja olutta Mannekenpissistä. Nousu alkoi jo bussimatkalla niin rajusti, että muutamat joutuivat tyhjentämään itseään Atomiumin edessä, ja taas Brysselin keskustorilla. Mutta silti legioonalaishaulut ja muut kaksimieliset viisut raikuivat poliisien ja turistien korviin. Osa hymyili ja osa kauhisteli, sääli vain niitä muutamia lapsiperheitä, jotka joutuivat näkemään karvaisia ahtereita tepastelemassa torilla. Hyvän nousun saavutettuaamme siirryimme maailman suurimmalle panimolle Stella Artoisille. Erittäin salaisen oluenpanokierroksen jälkeen pääsimme itse asiaan eli maistamistapahtumaan. Tunnin aikana ehti juoda hämmästyttävän monta tuopillista, kun oikein yritti. Osalle väestä tuli myös panimon

posliinijumala tutuksi. Kaikki hyvä loppuu aikanaan niin myös panimovierailu, mutta hätä ei ollut kovin paha, sillä kotimatkan jälkeen odotti jo legendaksi muodostunut Crasino party, jossa tarjolla oli kauniita naisia pukeutuneena 20-luvun tyyliin, ja tietysti Smirnoff Icea. Niihin sitten taisimme keskittyä, koska naisia ei huoneessamme näkynyt. Tukevan juomisen jälkeen hiki virtasi enemmän kuin lasikuulalla koskaan ja väsymyskin alkoi painaa, niinpä koko porukka alkoi siirtyä jossain neljän viiden maissa unten maille.

Perjantaiamun herätys oli suorastaan tappava. Mutta onneksi tiesimme mitä edessä olisi, sementtitehdas ja lounas. Loistava lounas ja ehkä maailman huonointa kaljaa alkumaljaksi, mutta mikäs siinä, viiniruoan kanssa pelasti kaiken. Rahisevien laitteiden jälkeen jatkoimme matkaa seuraavalle kohteelle, joka oli jo perinteeksi muodostunut maauimalakäynti. Tällä kertaa vesi oli vain niin alhaalla, että seurueemme piti tyytyä vain pieneen kahlailuun lämpimässä vedessä. Kaikki eivät halunneet kuitenkaan sulojaan muille näyttää, ja niin ollen he tyytyivät vain katselemaan kauniita miesvartaloita. Lämmikkeeksi saimme paikallista olutta joka oli pantu viime vuotisesta vedestä, jolla arvon päätoimittajamme Jussi Alantie oli pessyt achterinsa. Onneksi bussista löytyi lisää Stellaa, jolla pystyi huuhtomaan perskarvat pois kurkusta. Matkan aikana juotiin viimeiset ”ykkösellä alas” pullot bussissa ennen kuin saavuttiin takaisin ”kotiin” ja aloitettiin valmistelut illan kiitosjuhlaa varten.

Muutaman tunnin valmistelun jälkeen Ben oli valmiina ottamaan vastaan kaikki yksitoista delegaatiota. Viinaa oli tarjolla siis aika paljon. Ja kaikki väkeviä, sääli sinänsä, että vain yksi kotipolttainen erä Slovakiasta, mutta se sitten sitäkin pahempaa. Viina ja oksennus virtasi, mutta Ben pysyi loppuun asti pystyssä, tosin aivot oli väännetty nolla-asentoon jo alusta alkaen. Ilta kesti liian pitkään ja väki humaltui lahjakkaasti, me suomalaiset olimme viimeisiä joita paikalliset hätisteli pois baarista.

Lauantaiamun herätys oli ehkä se karmivin kokemus. Joku, ilmeisesti Ben oli heittänyt pitkää sylkeä meidän vuoteidemme väliin tullessaan herättelemään. Haju saattoi olla aika karmiva, mutta siinä mielentilassa ei oikein tuntunut miltään. Vaatteet vain niskaan, ja kohti kaupungin taloa. Pienen kaupunkikierroksen jälkeen kävimme kannattamassa ylikansallista amerikkalaisen ökykulttuurin sanansaattaja pikaruokalaa, ennen kuin palasimme takaisin huoneisiimme pukemaan jotain nättiä päälle, ennen Bal de Minasia. Tässä vaiheessa haju alkoi jo olla niin etova, että oli aivan pakko aloittaa siivous.

Siivous operaation jälkeen olikin sitten hyvä heittää ykköset niskaan ja siirtyä alakertaan juomaan kaljaa. Ennen kahdeksaa sitten lähdettiin maailman parhaisiin vuosijuhliin. Paikalla ei vain ollut vielä silloin muita kuin me. Viihdytimme siis itse itseämme tekemällä pöydissä olleista koristeista karvaisia naisia ja tissejä, sekä jättimäisen miehen elimen, jonka päässä oli touhutippoja. Eli hauskaa oli, viinaa vaan kun ei enää tullut määrättömästi, niin väsymys alkoi painaa siinä määrin, että aloimme pikkuhiljaa poistua kämpille. Paikalliset kyllä jatkoivat aamuun asti, kuseskellen taas kerran sänkyhinsä.

Sunnuntaina oli sitten jäähvyäisten vuoro. Yksitellen kaikki delegaatiot poistuivat, paitsi urhea hullu suomalainen, Iso-Ville, joka jäi vielä tappamaan loput paikallisista. Taas oli hauskaa, mutta ensi vuonna saavat nuoremmat mennä ylläpitämään meikäläistä mainetta. Mutta ellei lähtijöitä löydy, niin mahdoton ajatus ei ole lähteä neljättä kertaa.

ISW Tallinn – Heavy Drinking Road Trip

Eräiden HCC-bileiden koittaessa huuruksena maaliskuun iltana, ystäväni ja kollegani, tekn. yo Palermo kertoi minulle ensimmäistä kertaa Viron ISW:stä. Ei liian pitkään asiasta neuvoteltuamme, meillä olikin Vuorimieskillan edustus kasassa. Tallinnaan lähdettäisiin joukkueella Kakko-Palermo, kumpikin killan fukseja ja ensimmäistä kertaa edustamaan lähdössä. Tallinnassa meitä odottaisi paikallisen Teknillisen Korkeakoulun mainariopiskelijat ja heidän Mäering-kiltansa. Kovin vähän silloin mistään mitään tiesin, mutta uskallan sanoa, että ensimmäinen ISW-kokemukseni opetti minulle vallan paljon. Ainakin kohtuuden ja ”kohtuuden” eron. ☺

Sunnuntai 14.3.

Pakkasimme haalarimme ja kimpsumme ja läksimme Viikingin Rosella-paatilla lahden yli. Laivamatka sujui rattoisissa merkeissä kauhukuvia tulevasta viikosta maalaillen. Perillä Tallinnassa meitä odotti kaaos, kun naapurin terminaalijärjestelyt eivät ole kaikkein sujuvimmat. Passientarkastuksesta selvittyämme tapasimme Kotimaan Pitkältä tutun Marinan, joka vei meidät ensimmäiseen tapaamispaikkaamme. Kyseessä oli Tallinnan tkk:n kampus. Ero kotoisaan Otaniemeen oli valtava, mutta en-simmäisten juomien jälkeen paikan sotkuisuus ei enää haitannut, pikemminkin lisäsi vain tunnelmaa.

Ruotsalainen edustus oli saapunut paikalle ennen meitä, ja loppu porukkakin tippui paikalle illan mittaan. Ensimmäisen illan ohjelma oli positiivinen yllätys: Isännät olivat järjestäneet ISW-porukallemme ihan oman raitiovaunun kolmeksi tunniksi. Se lastattiin täyteen paikallista Bear Beer –kaljaa ja lähdettiin sitten kiertelemään Tallinnaa. Harvempi asia onkin sitten niin mukavaa kuin heilutella pulloja raitsikan ikkunasta lumisateessa pysäkeillä seisoville ihmisille.

Tram Party oli kertakaikkisen upea ja kostea juhla. Tekn. yo Palermokin sai kumottua kaljaa massuunsa kokonaista kymmenen litraa, allekirjoittanut vain vähän vähemmän. Illasta jäi mieleen loistava porukka, Pee Stopit ja alkukangerteleva englannin kieli. Ja Carlon kuuma romanssi, tietysti.

Maanantai 15.3.

Tram Partyn jälkeinen olotila hidastutti meininkiä aamulla, mutta selvisimme silti majapaikastamme bussiin ja Tallinnan keskustaan. Aamupäivällä oli opastettu kierros Vanhassa Tallinnassa. Opas selitti Tallinnan ja Viron historiaa kiitettävän hyvin, ja nyt harmittaakin ettei asiaan tullut enempää keskityttyä. Veikkaan, että monen muunkin mielessä pyöri kävelyn loppumisen toivominen ja tasoittavien nauttiminen. Asiaan tulikin helpotusta iltapäivän ekskursiolla Haljalan kaljapanimoon. Olutta ei tehtaalla maisteltu, mutta sen löyhkä sai varmasti kaikki tunnelmiin. Kaljapanimon jälkeen lastauduimme bussiin ja ajelimme uuteen majapaikkaan. Illalla ohjelmassa oli saunomista, jutustelua, ruokailua, hauskanpitoa ja eräs kammottava seurapeli, joka ISW-piireissä tunnetaan nimellä Pidgeon. Itsekin tutustuin tähän peliin viikon aikana enemmän kuin tarpeeksi, ja alan ymmärtää miksi Kotimaan Pitkäläiset valistivat minua ennen lähtöä: Älä Kaisa koskaan pelaa noppapelejä, varsinkaan belgialaisten kanssa.

Tiistai 16.3.

Aamuinen olotila muistutti erehdyttävästi edellisen aamun olotilaa, mutta urhea joukkioimme suunnisti kylmyydestä, sateisesta säästä ja hetkellisestä turnauskestävyyden puutteesta huolimatta Kundan Nordic Cement –tehtaalle. Ryhmän yhteishenki kasvoi entisestään, kun pohdimme yhdessä, miten sementtitehdas liittyy mainareihin. Tehdas itsessään oli vanha ja ankea, mutta sen ruoka ei ollut. Parin tunnin tehtaaseen tutustumisen jälkeen jatkoimme matkaa Kothlaan kaivosmuseoon. Maan alla oli mukavaa. Porasimme kalliota, ajelimme kaivosjunalla ja polkupyöräresiinalla ja kävelimme pitkiä ja pimeitä käytäviä. Ruokailun aikana maistelimme Mäeringin omaa vodkaa, jota voisi verrata Vuorimiesten sikikseen. Mainarivodkaa ei saa ostettua mistään, vaan sitä saavat maistella vain harvat ja valitut. Vodkan ja yhteishengen ja ylevän tunteen vahvistamina jatkoimme tutuksi muodostunutta iltaohjelmaa. Olut, vodka, sauna, Pidgeon ja väsähtäneiden tussaaminen ovat ihmeen hienoja asioita, kun niistä saa nauttia yhdessä kivojen ihmisten kanssa.

Keskiviikko 17.3.

Aamun heikko olo ei tuntunut enää niin pahalta, kun siihen alkoi tottua. Ehkä siitä syystä kaikki olivat tavallista virkeämpiä, kun bussimme otti suunnan kohti Narvan avoulouhosta. Louhos oli valtaisan suuri, ja suuri elämys ainakin allekirjoittaneelle. Louhoksessa meitä kuljetettiin vanhalla bussilla useita kilometrejä. Ruotsalainen Mattias kiteytti kaikkien ajatukset hienoon lauseeseen: On tämä niin kivaa, kun

katsellaan koneita, joista ei tiedetä mitä ne ovat ja mihin niitä tarvitaan, mutta komeaa on kuitenkin. Pääsimme käymään eräässä koneessa sisälläkin. Kone oli omakotitalon kokoinen, ja esittelijä kertoi että kuskit nukkuvat joskus siinä yönsäkin. Ainakin koneen ohjaamo oli sisustettu duunarin kodiksi tyttökalentereja myöten. Kiipesimme koneen ylätasolle, josta pudotus maahan oli noin 50 metriä. Kokemus oli mieleenpainuva ja adrenaliinitäyteinen ainakin korkeanpaikankammoisille, joihin itsekin kuulun. Silti en vaihtaisi yhtäkään huteraa porrasaskelmaa pois. Ruokailun jälkeen vuorossa oli koko viikon ainoa kalvosulkeisekskursio Silmet Groupiin. Sekään ei ollut liian tylsä, joten tästä iso bonus isännille. Olivat arvanneet, mikä mainareita kiinnostaa ja mikä ei. Illalla kävimme Narvan linnassa ja vilkutimme tornista rakkaalle itänaapurillemme, jonka raja kulkee suunnilleen keskellä Narvaa. Iltaohjelma koostui jälleen jo tutuiksi tulleista asioista, muttei se iloa pilannut. Pidgeonista (äännetään Pizjoon) alkoi löytää uusia ulottuvuuksia, kun sitä pelasi bissen sijasta vodkalla.

Torstai 18.3.

Torstai oli Tarttoa täynnä, kun suunnistimme Viron eteläiseen yliopistokaupunkiin. Aamulla me mainarit, urhoolliset sissit suunnistimme Tarton kylpylään. Porealtaassa löhöily vaimensi kivasti päässä poksuttelevaa lekaa, ja vesileikkejäkin leikittiin. Ruokailu oli taas järjestetty hienosti ravintolaan, ja kiitollisna jatkoimme massut täynnä kaupunkierrokselle Tarttoon. Meille oli järjestetty jo Tallinnasta tuttu opas kertomaan Tarton historiasta. Iltaohjelma koostui vapaa-ajasta

Tartossa. Ryhmämme käytti vapaa-ajan aitoon ISW-henkeen kuuluvalla tequilan ja vodkan sekakäytöllä. Itselläni oli ainakin hurjan hauskaa eritoten ruotsalaisen Danielin ja espanjalaisen Isabelin kanssa. Vodkameininki jatkui iltaan asti, ja oli luonnollisesti hauska, joskaan ei mieleenpainuvuin tapa viettää iltaa. Kivaa kuulemma oli ☺

Perjantai 19.3.

Aamu alkoi haikeissa tunnelmissa, kun porukalle valkeni, että illalla on Thanksgiving ja reissun päätös. Palasimme Tartosta Tallinnaan, jossa oli sattumalta Estonian Mining Conference. Carlon kanssa koimme suuren yllätyksen Tallinnan Teknillisen Korkeakoulun käytävällä, kun Särkän Pekka käveli vastaan. Vaihdoin sanaset kotoisen proffan kanssa, ja jatkoimme hyvillä mielin eteenpäin. Iltopäivällä tapahtuikin sitten suuria: Paikallinen kallioteknikan osasto oli hankkinut pihalleen uuden patsaan, jonka avajaistilaisuuteen oli kutsuttu tärkeitä henkilöitä ja Eesti-TV. Yhtäkkiä huomasimme ryhmämme kanssa päässeemme telkkariin. Meistä oli ollut paikallisissa uutisissa kuvamateriaalia illalla, ja ai että olimme itsestämme ylpeitä.

Thanksgivingiä vietettiin eräässä linnassa, jossa oli konferenssin jatkot. Tuliaisemme minttuviina ja salmiakkikossu tekivät kauppansa hyvin, varsinkin kun Carlo teki mintusta isännille maukkaat kaakaodrinkit. Laulumme "Päivänsäde ja metallurgi" tuntui myös herkistävän isännät, ainakin kuulin kesken biisin, kuinka joku huusi rakastavansa minua. Illan bileet olivat upeat, vaikka aamua

kohti silmänurkat kostuivat, kun ensimmäiset vieraat lähtivät kotejaan kohti. ISW oli virallisesti lopussa.

Lauantai-sunnuntai 20.-21.3.

Majailimme viimeiset päivät erään isännän kotitalossa. Reissu alkoi aiheuttaa lopuissa juhlijoissa väsymystä, ja ohjelma koostui nukkumisestajaväkinäisestä kaljanjuonnista. Sunnuntaina pakkasimme Carlon kanssa kimpsumme, ja suunnistimme Rosellalla takaisin koti-Suomeen ja ihanaiseen Helsinkiin.

Reissu oli upea. Porukka oli todella hyvä, ja yhteishenki loistava heti ensimmäisestä päivästä alkaen. Isännät olivat todella nähneet vaivaa ohjelman eteen, ja ruoka- ja juomahuolto pelasi hyvin. Muistelen reissua ilolla, vaikka omaa matkaani varjostikin karmea kurkkukipu koko matkan ajan. (Kotona vaiva paljastui paiseeksi, joka myöhemmin Hyksissä räjäytettiin. Kiintoisaa, että tällainen once in a lifetime –vaiva iski minuun juuri ISW-viikolla, mutta antoihan se kieltämättä oman sävöyksensä reissuun.) Ilolla on reissua muisteltu, ja uudelleen lähdemme heti, kun ajankohta passaa. Oli se niin upeaa. Kiitokset virolaisille isännille, jotka todella ovat Vuorimiesten sukulaissieluja, kaikille ISW:llä olleille mainareille ympäri Eurooppaa, ja etenkin Carlolle, joka minut matkalle järjesti ja jaksoi kurkkukipuista ääntäni kuunnella.

Kaisa "Kelly Osbourne" Kakko ☺

Tosiaan kuten Kaisa jutussaan kertoi, oli minulla kova hinku päästä ISW:lle. Etenkin kun tuo Monsteri reissu jäi väliin omien kömmähdysten johdosta. Matkakumppanin löytyminen näytti ensiksi ylivoimaiselta projektilta, sillä matkaa seuraavana maanantaina oli tiedossa Matematiikan P2-kurssin 2. välikoe (taisi jäädä sekin väliin (toim. huom!)). HCC:n aikana puhuin kuitenkin Kakon tyttären ympäri (viinalla oli osuutta asiaan, sitä en kiistä; en tietysti

kuitenkaan voinut tietää Kaisan olevan vastustuskyytöissä tilassa, enhän?).

Koska Kaisa näyttää jo selvittäneen tarkasti kaikki kuivat viralliset osuudet, niin minä voinenkin sitten keskittyä aihepiiriin XQlusive. ;)

Sunnuntai 14.3.

Saavuimme siis TTÜ:n kampus alueelle n. 19 aikoihin. Paikan taso oli tosiaan muuta kuin uusi koulurakennus antaa olettaa, mutta paikka on kuulemani mukaan menossa purkuun joskus tämän ja ensi vuoden tienoilla, neuvostolaisen suurpiirteisesti sanoen. Alkupaloiksi nautimme paikallista keittoa (runsaasti lientä, jonka lisäksi keitossa on yleensä muutama sattuma). Onneksi siis tuli syötyä laivassa, sillä illan olutmenekkiin verraten määrä oli varsin pieni. Saniteettitilat olivat kokemus sinänsä, ja niitä testattiinkin pariin otteeseen. Sitten oli tietysti tämä kuuluisa Tram party, jossa ensimmäistä kertaa huomasin, mitä useampi pullo olutta vatsassa saattaa aiheuttaa. Ratikassa ei ollut vessaa (tämän myös järjestäjät olivat huomioineet): pee-stopTM kuitenkin korjasi tämän ongelman. Mitä tähän Kaisan mainitsemaan romanssiin tulee... noh... paikkansa se pitää, joskin en muista tilanteen alkua tai loppua (kuten en kyllä iltaakaan). K. Kakko vastatkoon kysymyksiin koskien loppuilltaa.

Maanantai 15.3.

Maanantai-aamuna oli ehdottomasti viikon kovin ka**kunen, enkä tarkoita tällä Juhaa. Urheasti suunnistettiin silti kaupunki-kierrokselle kauniiseen Tallinnaan. Lounaan jälkeen alkoi jo elämä hymyillä ja olutpanimolle saavuttaessa oli päivä jo kääntynyt mukavaan nousuun. Olut tehtaalta ei paljoa tarttunut mukaan, osasyynä lienee ollut pitkä wc-tuokio (yritykset lienevätkin ravintoloiden ohella ainoita tahoja joilla on aina wc-paperia - kerrankin aito K.S.E.). Saatiin kuitenkin kivat, maailman pienimmät 1-1,5 litran olutpullot. Tai aihiot oikeastaan,

mutta kotiin päin silti. Olutpanimolta jatkettiin bussilla pidgeon:in [pigjón] merkeissä kohti Kohtlan kaivosmuseon omistamaa entistä hiihtomajaa. Illalla saunottiin (Hilden ja Agnesin kanssa käytiin myös vähän lumisotasilla), juotiin ja jatkettiin pelaamista, kunnes mies (tai nainen) toisensa jälkeen sammui... Noh, mitä nyt vähän espanjalaiset kiusoittelivat monstereiden kustannuksella. Vodkan juominen loppuillasta osoittautui jälleen henkilökohtaiseksi virhearvioksi (1 pullo/mies/tunti). Oli jo aamua kun kävimme nukkumaan – kuka kenenkin sänkyyn.

Tiistai 16.3.

Kunda Nordic Sement: Maailman harmain paikka. Se oli aamun ensi stoppimme. Ja toivottavasti viimeistä kertaa... Sementin tekeminen voi olla toisille koko elämä, muttei oikein innostanut tutustua siihen kovin syvällisesti aamuyön tunteina nautitun vodkan vielä vaeltaessa polttavasti sisuksissani. Olo oli muutoin kyllä parempi kuin edellisenä aamuna. Kaisa näytti jo huolestuttavissa määrin kipeältä ja hän ottikin ennen päivän toista excursiota pari ketorinia oraali-imeytyksenä.

Kohtlan maanalainen kaivos oli kuin suoraan viime vuosisadan alusta. Kaivautumismenetelmät eivät olleet ihan uusinta tekniikka. Vaikka kyse olikin museosta, oli kaivos täydessä toiminnassa vielä 10kk ennen käyntiämme. Talvella heillä oli ollut myös pieni kosteusongelma: paikallisen tulvan vuoksi koko kaivos oli uinut (sanan varsinaisessa merkityksessä, siis oikeasti). Kierroksen päätteeksi

ruokailimme kaivoksessa. Ruoka oli hyvää ja mainarivodka humpsauti iloisesti alas. Noh... Eräillä tai eräällä suomalaisella teekkarityöllä se saattoi nousta myös ylös asti ja vaikuttaa sieltä eritoten eräiden tukielinten kantavuuteen ja vakauteen (Ketoprofeenilla saattoi olla osuutensa asiassa)

Illalla menimme laskemaan mäkeä niin suksilla kuin Tubos nimisillä renkailla. Ikävä kyllä monsuunikausi oli jo alkanut "rinteen" liepeillä. "Rinne" oli mäeksi kasattu louhosjäte allamme kiemurteleavasta Kohtlan kaivoksesta. Vetisen laskuurityksen jälkeen päätin lähteä kuivattelemaan mökille. Löysinkin sieltä ruotsalaiset ynnä Kaisan, Merilinin ja Airen pelaamassa Pidgeonia ruotsalaisten valmistamalla erikoisjuomalla. Maistui ihan kermalikööriltä, mutta sitä ei ollut lupa sanoa ääneen: he kutsuivat perinnejuomaansa nimellä "puunuija/tyrmääjä". Jatkoimme pelaamista kunnes koko 1,5l pullo oli loppunut ja jatkoimme taas vodkalla ja oluella. Aamuyöllä oli viikon toinen romanssi – sillä erotuksella edellisestä että nyt muistin jopa menneeni omaan sänkyyn nukkumaan, joskaan en yksin. Kyseisenä yönä oli huoneessamme muutenkin hiukan ahtaan oloista, sillä normaalin 3 henkilön sijaan huoneessa nukkui peräti 5 henkilöä...

Keskiviikko 17.3.

Aamulla väsytti pahemmin kuin kertaakaan koko viikolla. Osasyynä lienee koko yön kestänyt valvominen, syystä X. ;) Narvan avolouhoksella minua odotti viikon killeri-ylläri: Eesti Polekivellä ei ollut lainasaappaita kuin kokoon 46 asti, joten 48 oli auttamatta ulkona pelistä. Pelastukseksi osoittautuivat koko matkan jalassani olleet magnumit, jotka kastettiinkin monstereiden kanssa sitten "Great Monster/Miner Bootseiksi" (G.M. Boots™). Vähän käytiin kiipeilemässä paikallisessa kauhakuormaajassa sekä näköalatornissa, joka oli ottanut hieman osumaa kun olivat siirtäneet erästä 70m korkeaa kaivuria...

Takaisin päästyämme syötiin ja jatkettiin matkaa viikon viimeiselle viralliselle exqulle. Silmet groupissa alkoi ainakin minun silmiäni jo hieman väsyttää. Liekö syynä ollut maittava ateria, mutta virvoitusjuomakaan ei meinannut estää pilkkimistä. Kalvosulkeisten jälkeen meille pidettiin kiertoajelu savimontussa jonne konserni rakentaa omaa satamaansa – vähän vaiheessa näyttivät pojat kyllä vielä olevan.

Illalla olikin sitten mukavaa juhlistaa teollisuus-päivien loppumista muutamalla vodkapullolla – samanlaisella joita löytyy kiltahuoneelta vitriinin päältä (Kaevuri Kange). Päivän hyvä idea oli: aloittaa vodkalla, syödä, jatkaa toisella sekä pelata pidgeonia vodkalla ja oluella. Tämän jälkeen mennä saunaan kolmannen pullon kanssa ja ottaa siitä lämmikettä ennen ja jälkeen avantouinnin – tai pulahduksen pikemminkin...

Avannon kanssa sattui näet pieni kömmähdys: Erkin piti hakata lampeen avanto, mutta homma jäi vähän puolitiehen. Niinpä me sitten Kerdon kanssa juoksimme jälle autuaan tietämättä avannon puutteesta – ja jään heikkoudesta... Kerdolla oli noin 5m etumatka: hän oli jo jäällä kun hän yhtäkkiä vain katosi. Ajattelin hänen sukeltaneen avantoon – väärä johtopäätös! Totuus selvisi minulle kun ehäti "avannon" reunalle. Jää näet hajosi altani ja solahdin jäälauttojen välistä suoraa lampeen (jäljet olivat nähtävissä vielä loppuviikostakin)... Kiipesimme sitten läheiseltä reunalta takaisin rantaan – olipahan hyytävä suoritus.

Takaisin saunalle päästyäni oli Alex jo pukeissa koska saunassa oli liian kuuma (70 astetta). Otimme sitten Kerdon kanssa oikein perinnelöylyt (ja oli oikeasti kuuma, vaikken mitään enää tuntenutkaan). Sisään päästyäni minut valtasi halu juoda vielä muutama olut. Sitten tulikin jo väsymys, kahden valvotun päivän ja yhden yön seuraamuksena. Yöllä komppanian rohkein mies (alikäkö) kävi ehostamassa viiksiäni.

Torstai 18.3.

Hyvää jälkeä tekikin, sillä permanenttitussin kasvoista pois hinkkaaminen heti aamutuimaan ei ole niitä vähiten kivuliaita koke-muksiani tältä reissulta. Etenkin kun pelkän sidetaitoksen sijasta oli operaatioon käytettävä myös liuotinta (40 % haavasprii).

Ravitsevan aamupalan jälkeen suuntasimme Tartoon. Aamu käynnistyi mukavasti – kerrankin ilman kummempia jälkitiloja (pienää tärinää lukuun ottamatta). Tilanne korjaantui kuitenkin voimalla vitamiinitabujen sekä pullollisen olutta. ☺ Tartossa menimmekin sitten uimaan. Ensiksi meiltä kuitenkin poistettiin ylimääräiset pullot vesikeskuksen aulassa – julkijuominenhan on virossa laitonta koko maan alueella.

Uiminen oli kivaa ja raikasti päättä ja lihaksistoa myös tällaiselle yleensä niin huonotaitoiselle uimarille. Uimisen jälkeen kävimme syömässä varsin maukkaan lounaan. Jostain syystä en kuitenkaan kykene muistamaan mitä söimme.

Ravintola oli Wi-Fi kelpoinen surffailu pub & ravinteli. Monsterit tekivät vielä hyvän peliliikkeen salakuljettaessaan sisään pari pulloa olutta (Ice Bear Beer:iä siis). Niitä olikin mukava ryypiskellä puolittain salassa henkilökunnalta.

Iltapäivällä teimme kierroksen kauniiseen Tartoon. Tämän jälkeen meillä oli n. 3 tuntia vapaata aikaa, joten päätimme Airen, Merelinin, Danielin ja Mattiaksen

kanssa käydä tutustumassa paikalliseen tarjontaan. 5 olutta, 5 pitkäa, metrin Tequilaa ja yhden tunnin kuluttua päätimme siirtyä jatkoille bussiin vodkalle. Se oli kuitenkin ilmaista, shottien maksaessa törkeät euron ja kaksikymmentä senttiä per kappale...

Illalla söimme luolaan louhitussa vanhassa linnoituksessa, joka oli restauroitu ravintolaksi – ja varsin makeaksi sellaiseksi. Tässä vaiheessa muisti jo pätki ja puhe kangersi. Puolenkymmentä sikaria ja

tuntemattoman määrän juomia jälkeen saavuimme kai yöpaikkaamme... Sitten onkin kysymysmerkki mitä olen tehnyt kunnes olen mennyt saunaan..??? Kenties koin henkilökohtaisen kriisin tai jotain .. kello lienee silloin ollut n. 01.35...

Perjantai 19.3.

Olipas taas aamu.. Heräsin lattialta ja selkää särki. Ihmekös tuo kun olin nukkunut kovalla lattialla. Virkistävän aamupalan jälkeen matkasimme takaisin Tallinnaan, jossa Erki jo meitä odottelikin. Siellä tutustuimme TTÜ:n tiloihin, niin vanhoihin kuin uusiin. Tapasimme paikan päällä myös Kalliotekniikan professori Pekka Särkän. Osallistuimme myös uuden muistomerkin vihkimiseen: Eesti Polekivi lahjoitti TTÜ:n kallio-osastolle 15 kuution kauhan. Pienessä sievässä tilaisuus oli ohi hetkessä ja saatiinhan siitä varsin edustavia otoksiakin. Harmillista kyllä kaikki edustavat otokset ovat espanjassa ja Erkillä, mutta eiköhän nekin vielä tänne suomeen saada.

Illalla vietettiin Thank's givingiä vanhassa maaherralle kuuluneessa linnassa. Eiköhän Kaisa jo todennut siitä tärkeimmät. Lisäisin vaan sen että lurautettiin aika kuuluvasti

"Pervert's of society" konferenssiväelle. Lisäksi rohvessoorimme taisi hiukan yllättyä kun huomasi, ettei meillä ollutkaan tupsulakkeja tilaisuudessa (Yo-lakit vain)...

Illan mittaan sitten siirryttiin jatkoille paikalliseen teollisuusvarastoon rakennettuun saunaan. Lienee ollut sama paikka, jossa olimme myös sunnuntai iltana. "Siellä juotiin, siellä nus*ittiin..." piti kutinsa vielä kerran. Meno äityi aamuyöstä aika... noh ... vauhdikkaaksi. Aamuyöstä jouduin antautumaan nukkumatille vielä yhden viimeisen kerran perhaps tunniksi.. Varmuutta kun en oikein siihenkään saanut. Aamuyöllä lähteneitä Mattiasta ja Danielia hyvästeltiin sitten vähän pidempää – he olivat joukomme kantavimpia voimia.

Lauantai & Sunnuntai 20.-21.3.

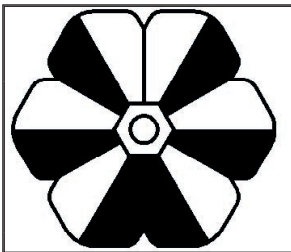
Lauantai meni nukkumiseksi, mitä siinä välissä vähän tuttuja hyvästeltiin. Illalla kävimme paikallisessa marketissa ja minä yritin epätoivoisesti etsiä vielä vähän kipulääkettä Kaisa paralle, joka oli hiukan huonovointinen (alkomahoolilla E tällä kertaa ollut osuutta asiaan). Espanjalaiset konkarit Fernando ja David lähtivät vielä lauantai-iltana tutustumaan Tallinnan yöelämään.

Sunnuntaina pakkasimme mekin kimpsumme ja lähdimme kotiin. Tai ainakin yritimme: ensimmäinen show oli löytää oikea terminaali, joten hieman tuli kierreltyä satamassa taksilla. Myöhemmin sataman työntekijät onnistuivat vielä kolhimaan laskusillan laivan kylkeen, hidastaen matkaamme entisestään. Laivassa istuskelimme yläkerroksissa matkan Helsinkiin. Kun saavuimme Katajanokalle oli Kaisa jo taksikunnossa. Itse lompsin mukavan viileässä säässä Elielin aukiolle ja otin bussin (ilman olutta tosin) kotiin.

Jälkikäteen ajatellen viikko oli kerrassaan mahtava kokemus, seuran olleessa maailman parhainta. Ainoa jälkijännitys tuli oikeastaan kuullessani, että tulin

tuontiraja väkeville on edelleen 1L eikä 2,5L... Ohopsis ;) Kiitokset tästä reissusta kuuluu kaikille järjestäjille ja mukana olleille vuoriopiskelijoille ympäri maailmaa. Erityisesti tosin Kaisalle, joka muisti aina briiffata minua yön tapahtumista ja muista relevanteista seikoista. Vielä lopuksi, "Sori Jesse, it just happened..."

Carlo "The Policeman Officer" Palermo

KILLASSA

KUOHUU

Paha Eemeli, Rekkamies ja Otsolahden Sulttaani kärsivät kaljuista pikkuveljistä. Lääkärit epäilevät, että Hämeenlinnalla on osa tai arpa kaljuuteen.

Sisilian Cobra halusi ojentaa ruusun “ystävyyden” merkiksi Raittiille Blondille mutta erehtyi myrskyisessä säässä henkilöstä ja tarjosi kasviaan Irstaalle Blondille.

Nykäsen ja Ruotsin yhteistyön tulos: Nykäsen yllätysesiihtyminen hullaannutti juopot. Nykänen pääsi yleisön kannustuksella uskomattomaan kliimaksiin ja oli siksi kykenemätön kertomaan parveileville toimittajille mitään järjestellistä. Nimetön pöytä avec väittää, että Nykänen oli vaan yksinkertaisesti juonut liikaa.

Kolme miestä ja kaksi naista esittelivät kehon osiaan Hämeenlinnan tietä etelään kulkeneessa bussissa. Bussi suistui Otaniemeen eikä Humaltuneilta välttytty. Huhupuheiden mukaan kuljettaja kertoo kauhun hetkistään jahka saa kerrottua jutun loppuun kaksiakselisesta K94 EB:sta.

Viime aikoina housuita naapurikillan lehdessä poseerannut Parrakas Kynäilijä on vaipunut morkkikseen. “Ensuostukäyttämään vaatteitani.”, toteaa alkoholisoitunut kynätaiteilija. Ystävät ja omaiset ovat ilmaisseet huolensa ja toivovat pikaista selviytymistä.

Molppis otti itseensä kuuluisasta “tiski”-jupakasta ja lähti 12 apinansa kanssa Tornioon erakoitumaan ja ryöväämään porojen ja muiden lappalaisten elintilaa rojuilleen.

11 ruotsalaista kaapannut terroristi kutsuu itseään “samanlainenmuttaerilainen”-pelastajaksi. Miehen vaatimuksista tai valvetilasta ei olla vielä selvillä mutta mikäli häntä ei uskota, uhkaa hän hukuttaa hurrit suunpielieritteeseen. Al Gaeda sekä Al Bundy ovat kieltäneet olevansa mukana juonessa ja toivottavat iloista mutta sähkökkää vappulounasta.

Stenan aprillipila oli kaksi viikkoa etuajassa ja sekoitti Paska Jeesuksen pastat. Paska Jeesus vannoo kosta ja neuvottelee mahdollisesta

humaltumis-pinnoitteesta Mikkelin jättiläisen kanssa.

Onko raativiroissa uusi optiojärjestelmä? Perättömien huhujen mukaan raadin henkilöitä on palkattu kesäkoeläimiksi mm. krematolurgian laboratorioon. Kesähommistaan tiedoton Varanuija ei kommentoi uutta “tule rotaksi”-järjestelmää mutta myöntää suhteen kämppiksensä kanssa.

OtaRambo (kavereiden kesken Hevoskuiskaaja) tapaa Pandaa. Pariskunnan tunnelmia tiedusteltaessa Panda ilmoitti bambun olevan hyvää kun se on niin sitkeää kun taas OtaRambo kertoo punastellen painokelvottomia detaileja yhteisestä Romantiikan keidas 7 – Vuorimiehen tie 2 välisestä automatkasta. Pariskunta suunnittelee oman ravurin ostoa.

Kilta-auton varastamisen takana on todennäköisesti ulkomaalainen rikollisliiga. Poliisin asettaman tutkijalautakunnan mukaan varkaat ovat olleet todellisia ammattilaisia, sillä he ovat pystyneet istumaan auton sisällä, vaikka auton vartiointijärjestelmän viimeinen lukko, kaksi vuotta vanha liha, lojui penkin alla. Molppis epäilee, että auto on kuljetettu Suomen rajan yli Turkuun.

Vuorimieskillan fuksit tappelevat ensimmäisiä laulun sanojaan. Tuore laulun opettaja, Irstas Blondi, liikuttuu suuresti nähdessään pikkuisten kehittyvän ja kehuu kasvattejaan vuolaasti. Iloisen tapahtuman hohtoa himmentää “kuka synnytti kenet”-riita Irstaan Blondin ja Naisellisen Kapiaisen välillä. Naisellisen Kapiaisen kämppis, Varanuija, ei kykene muistamaan onko hän jokaisen fuksin isä, sillä viimeiset 10 tuoppia taisivat olla liikaa viime viikonloppuna.

Päänuija (kavereiden kesken Kuha) on nähty norjassa kalastelemassa paikallisia turskia. Muut raadin lahnat ovat henkisesti täysin pirstaileina ja lähettävät terveisensä suurelle kuparikylkiselle vonkaleelle: “Kuha, jätä ne norjalaiset rasvaevät ja tule takaisin.”

Kokosi Eemeli Vehmasto